

[Niels Westerby.]

herinde i tinget haft en administrationsdebat, og dér lagde forslagsstillerne såvel som alle andre stor vægt på, at vi får en hurtigtvirkende og billig forvaltning. Det er min opfattelse, at gennemførelse af fuld offentlighed i forvaltningen antagelig vil medføre, at forvaltningens arbejdsbyrde vil stige, at det vil medføre omkostninger. Jeg tror ikke, man kan gennemføre fuld offentlighed i forvaltningen, uden at man bliver nødt til at acceptere, at der må blive tale om visse udvidelser af forvaltningspersonalet. Hvis det er således, at vi forlanger et godt administrationsprodukt, at forvaltningen producerer gode og hurtige afgørelser, så må man også være klar over, at man skal stille de fornødne midler til rådighed for forvaltningen til at producere dette gode administrationsprodukt. Jeg tror altså, at her er et modstående hensyn; man kan i øvrigt tillægge dette modstående hensyn forskellig vægt; nogle mener, at administrationen vil vokse meget, hvis man gennemfører fuld offentlighed i forvaltningen; andre, f. eks. professor Poul Andersen, mener, at der vil ske meget lidt i den retning; det er svært at udtale sig om på forhånd, men jeg vil i hvert fald tro, at der vil blive tale om nogen stigning i forvaltningens arbejdsbyrde ved en gennemførelse af fuld forvaltning. Jeg mener imidlertid, at det her gælder så vigtige interesser både for de enkelte borgere og alment, ud fra almindelige samfundsmæssige synspunkter, at man bør gennemføre fuld offentlighed i forvaltningen, selv om det vil medføre en vis byrde for administrationen og visse omkostninger for samfundet.

Vi går derfor ind for princippet om fuld offentlighed i forvaltningen, og vi vil gerne inden for liberalt centrum gå videre end forslagsstillerne. Vi ser med stor sympati på den svenske ordning; vi er klar over, at der er 200 års tradition bag udformningen af den svenske ordning om offentlighed i forvaltningen — og den er jo på væsentlige punkter meget mere vidtgående end det, som forslagsstillerne har foreslået — og vi er klar over, at denne tradition kan ikke uden videre omplantes til danske forhold; vi er klar over, at sligt må tænkes meget nøje igennem og gennearbejdes, før det kan lade sig gøre. Men set med vore øjne må

dette være det endelige mål og det, man bør stræbe henimod. Vi ser det i og for sig ikke som en god ting, at man kan nægte adgang til offentlighed i forvaltningen ud fra dette, at det er åbenbart urimeligt, at der gives denne adgang. Vi synes, at man burde altid have adgang til det; vi synes også, at det bør være mere end den enkeltes sag. Vi kan heller ikke se, der ville være noget uheldigt i, at pressen fik en adgang til, ligesom man har det i Sverige, at følge rytmen i administrationen på allernærmeste hold; derovre har det i hvert fald virket ganske godt. Hvis man går så vidt, som man gør i Sverige, må man antagelig også kombinere det med mere klart definerede ansvarsregler for pressen, således at den ikke misbruger den stilling; den får. Jeg tror, man må kombinere disse to hensyn. En nemmere adgang for pressen til virkelig at blive bekendt med, hvad der sker i forvaltningen, må også understreges med et stærkere ansvar end det, man har i øjeblikket. Det må jo normalt være sådan alle steder i samfundet, at med større frihed følger der et større ansvar.

Vi vil altså gerne gå ind for fuld offentlighed i forvaltning og allerhelst i den svenske udformning, og vi er kun tilfreds med, at forslagsstillerne har taget det initiativ at fremsætte et lovforslag, så vi kunne få en behandling her i folketinget; men vi mener på den anden side også, at man skal give sig den fornødne gode tid til at præstere virkelig omtanke i denne forbindelse, således at vi får den helt rigtige udformning af forslaget; det er ikke nogen hastesag, selv om det er en meget vigtig sag.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg har med interesse hørt både ordføreren for forslagsstillerne og ordførerne for de andre partier, der står bag forslaget, for at erfare, om der kunne gives en blot nogenlunde acceptabel forklaring på, at dette forslag kommer nu, uanset at vi i 1964 i fuld enstemmighed vedtog, at denne revision skulle finde sted i 1969-70. Jeg lyttede forgæves; der var ingen, der kom med blot antydning af en forklaring på dette meget, meget usædvanlige, at man, når der er en revisionsbestemmelse, så kommer 2 år før det tidspunkt, denne revision er fastsat til, med forslag til en lovændring, som jo i realiteten